

ΓΡΑΨΕ ΓΙΑ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΕΣΥ ΘΕΩΡΕΙΣ ΣΗΜΑΝΤΙΚΑ

- Δημοσίευση: Minoas4907

Τι με απασχολεί

Με απασχολεί το μέλλον μου. Τι θα κάνω στη ζωή μου; Είναι όλα τόσο αβέβαια. Και δεν εξαρτάται από εμένα και την προσπάθειά μου. Σε ποιο Πανεπιστήμιο να σπουδάσεις; Αυτό της απεργίας και των καταλήψεων; Αυτό των κομματικών φοιτητοπατέρων; Και μετά άνεργος, όπως δεκάδες χιλιάδες άλλοι; Το μέλλον ενός νέου έχει να κάνει και με το μέλλον της χώρας. Όμως όλοι οι «ειδικοί», Έλληνες και ξένοι αναλυτές, μιλούν για χρόνο μεγαλύτερο από δεκαετία. Στο διάστημα αυτό πρέπει να βολευτούμε με το σκληρό ανταγωνισμό, τη χρησιμοθηρία, τον καιροσκοπισμό, το μέσον, το ρουσφέτι, την αναξιοκρατία, καταστάσεις πολύ γνωστές για την «πιο διεφθαρμένη χώρα της Ευρώπης». Έτσι λένε οι άλλοι βέβαια.

Οι «ξένοι». Εύχομαι κάτι ν' αλλάξει. Αυτή η συμφορά της οικονομικής κρίσης, ας είναι η τελευταία. Γίνεται προσπάθεια και δεν πρέπει ν' απελπιζόμαστε. Αλλά τα βήματα είναι πολύ αργά, ενώ ούτε οι υπαίτιοι έχουν τιμωρηθεί, ούτε οι σάπιες δομές και τα κυκλώματα έχουν εξαρθρωθεί. Το κακό είναι ότι νομίζουν ότι εμείς οι νέοι «κοιμόμαστε», ότι είμαστε η γενιά της καφετέριας και του κλαμπ. Νέοι απολιτικοί και αδιάφοροι.

Με απασχολεί «η αδικία που υπάρχει στην αμοιβή του κρατικού λειτουργού και στην εξωφρενικά σπάταλη καταξίωση του κομματικού λακέ, που απελπίζει επικίνδυνα τους πολίτες». Δείχνει την ανικανότητα των κυβερνώντων και εξευτελίζει και περιθωριοποιεί τους ευσυνείδητους και συνεπείς λειτουργούς του κράτους (Χρ. Γιανναράς, ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, 4-5 Ιαν. 2014). Όμως δεν πρέπει να χαθεί απ' το δικαστή, το στρατιωτικό, το δάσκαλο η συνείδηση του κοινωνικού λειτουργήματος, η χαρά της προσφοράς προς το σύνολο και το συνάνθρωπο που βοηθά την κοινωνική συνοχή. Φοβούμαι πως ως κοινωνία, θα' ναι πολύ δύσκολο να ξεπεράσουμε τον εγωκεντρισμό, την αδιαντροπιά, τον κυνισμό, τη χρησιμοθηρία μας, που οδηγούν στην κοινωνική αποσύνθεση.

Τι με προβληματίζει

Με προβληματίζει η απελπισία, η απογοήτευση, η απόγνωση των συμπατριωτών μου, που εγώ μπορώ και θέλω να τη διακρίνω, ενώ άλλοι – πιο «ψηλά» από μένα – κλείνουν τα μάτια. Με προβληματίζει η στάση αρκετών ξένων ΜΜΕ που προωθούν δημοσιεύματα που μας συκοφαντούν ως πολίτες, ως λαό, ως κοινωνία με αρχές και αξίες, λες και στις χώρες τους όλα λειτουργούν τέλεια.

Με προβληματίζει που τα Πανεπιστήμια είναι έρμαιο της βίας των μειοψηφιών και χώρος όπου οι Καθηγητές απειλούνται, οι συνεδριάσεις διακόπτονται, ενώ τα θεσμικά όργανα απέχουν. Όταν Πρόεδρος της Νομικής Σχολής Αθηνών κ. Θεοδ. Φορτσάκης δηλώνει ότι «αισθάνεται πως βρίσκεται σε χώρο ανομίας, που δεν παρέχει τη διασφάλιση της ελάχιστης αξιοπρέπειας και ότι έχει χαθεί το μέτρο» (Α. Λακασάς, Καθημερινή 16-3-2014) πρέπει να ανησυχούμε.

Με προβληματίζει το «τέρας» της γραφειοκρατίας. Σύμφωνα με πρόσφατη έκθεση του ΟΟΣΑ, τα 18 Υπουργεία δεν μπορούν να συντονιστούν μεταξύ τους και να ιεραρχήσουν το έργο τους. Ας φανταστούμε το τραγικό φαινόμενο ότι για την αδειοδότηση και λειτουργία μιας

επιχείρησης χρειάζονται 1563 υπογραφές, σφραγίσεις, επικυρώσεις, αυτοψίες και έλεγχοι. Για τη σύναψη μιας δημόσιας σύμβασης απαιτούνται 230 ημέρες, για την έκδοση περιβαλλοντικών επιπτώσεων 674 ημέρες περισσότερες απ' το θεσμοθετημένο χρόνο, ενώ κάθε χρόνο ψηφίζονται 3 φορολογικοί νόμοι που ακολουθούνται από χίλιες υπουργικές αποφάσεις (Τασ. Καραϊσκάκη, Καθημερινή, 16-3-2014). Πρόκειται για πραγματική τιμωρία για τον πολίτη και την οικονομία.

Με προβληματίζει που οι εκλογές για την Ευρώπη ή για το Δήμο μετατρέπονται σε έκφραση του αδιεξόδου των πολιτών, που δυσθυμούν ή αδιαφορούν, αφού γνωρίζουν ότι πρέπει να επιλέξουν, όχι τους «αρίστους», αλλά τους λιγότερο κακούς (Π. Τσίμας, ΤΑ ΝΕΑ, 15-16/3/2014). Δεν πρέπει τα κόμματα να προβληματίζονται για το λόγο που η κατάσταση είναι τόσο ρευστή με 40% (αναποφάσιστους), στοιχείο που καθιστά απαγορευτική κάθε είδους πρόβλεψη; Τα κόμματα, με κάποια στελέχη τους πρωτεργάτες στη διαφθορά και με σίγουρη ατιμωρησία, μάλλον σοβαρή αυτοκριτική πρέπει να κάνουν.

Τι μου δίνει χαρά

Όμως, υπάρχουν και πράγματα ή καταστάσεις που μου δίνουν χαρά.

Χαρά μου δίνει η επαφή με τους φίλους μου, με τους ανθρώπους της οικογενείας μου. Είμαι χαρούμενος όταν πηγαίνω εκδρομή, όταν διασκεδάζω κάπου με παρέα.

Χαρά μου δίνει η επίτευξη των στόχων μου. Όποτε κι αν συμβαίνει αυτό και όποιοι κι αν είναι οι στόχοι κάθε φορά. Όσο πιο δύσκολος είναι ο στόχος, τόσο μεγαλύτερη είναι η χαρά και η ικανοποίησή μου, γιατί η χαρά αυτή μετατρέπεται σε δύναμη, σε εμπειρία, σε γεγονός ζωογόνο και ελπιδοφόρο. Και, φυσικά, τίθεται ο «επόμενος στόχος».

Χαρά μου δίνει ο καλός λόγος των γονιών μου, γιατί ξέρω ότι το κάνουν από αγάπη, ότι είναι γνήσιος, γιατί αν έπρεπε να τιμωρηθώ θα το έκαναν κι αυτό από αγάπη. Αυτός ο «καλός λόγος» είναι η επιδοκιμασία, η στήριξη, η χαρά που τους έχω δώσει εγώ με κάτι που έκανα.

Χαρά μου δίνει ο καλός λόγος των δασκάλων μου, γιατί είναι ανιδιοτελής. Δεν έχουν καμιά υποχρέωση να το κάνουν αν δεν τον αξίζω. Προσπαθούν να είναι ακριβοδίκαιοι με όλους τους μαθητές. Αν δεν το αξίζω δε θα ακούσω αυτό τον καλό λόγο. Όταν, όμως, τον ακούσω, τότε χαίρομαι αφάνταστα γιατί ξεχώρισα, ανέβηκα ένα σκαλί πιο πάνω, ο κόπος μου εκτιμήθηκε.

Χαίρομαι όταν σε κάποιες τηλεοπτικές εκπομπές, πονεμένοι άνθρωποι βρίσκουν το χαμένο παιδί τους, το σύντροφό τους, το γονιό τους, τον αδελφό τους ... Δεν υπάρχει μεγαλύτερη δυστυχία απ' το να ζεις μόνος, χαμένος, διαιρεμένος, απομονωμένος, χωρίς ταυτότητα, αγνοώντας την αλήθεια. Όταν τα μελανά χρόνια τελειώνουν γι' αυτούς, νιώθω μεγάλη χαρά, γιατί υπάρχει ελπίδα για ένα καλύτερο αύριο, για μια νέα αρχή, για μια νέα ζωή.

Χαρά μου δίνει όταν ακούω ότι υπάρχουν ευαισθητοποιημένοι συνάνθρωποί μου που «παιρνουν θέση» ως εθελοντές για να βοηθήσουν όσους υποφέρουν, ειδικά τώρα στα χρόνια της οικονομικής κρίσης. Αυτή η αλληλεγγύη να φυτέψουμε δέντρα, να χαρίσουμε τα παιχνίδια που μας περισσεύουν, να δώσουμε τα φάρμακα που δε χρησιμοποιούμε, να αφήσουμε στο καλάθι της Εκκλησίας - στο Σούπερ Μάρκετ - ένα προϊόν που μπορούμε να προσφέρουμε με αγάπη, να επισκεφτούμε ένα ίδρυμα για να κάνουμε παρέα σε γέροντες, ορφανά, ή Α.Μ.Ε.Α., με γεμίζει χαρά αλλά και ελπίδα για ένα καλύτερο αύριο, ότι «όλοι μαζί μπορούμε», ότι

σκεφτόμαστε και τον άλλο, τον άγνωστο που υποφέρει, ότι μπορεί να «φτωχύνουμε» στην τσέπη, αλλά «πλουτίσαμε» στην καρδιά μας ...

Χαρά μου δίνει όταν κάποιος Έλληνας ξεχωρίζει σε κάτι και βραβεύεται στο εξωτερικό, όταν μια αθλητική ομάδα κερδίζει σε ευρωπαϊκά ή παγκόσμια πρωταθλήματα, όταν ένας Έλληνας στέφεται «Ολυμπιονίκης», όταν η χώρα μας ξεχωρίζει για κάτι καλό διεθνώς, γιατί δείχνουμε στους άλλους, στους ξένους, ότι υπάρχουμε, ότι ξεχωρίσαμε θετικά, ότι είμαστε ικανοί στα δύσκολα, ότι είμαστε αγωνιστές, ότι είμαστε «ψυχάρες», ότι τολμάμε, ότι καινοτομούμε ...

Δίπλα σ' αυτόν τον Έλληνα ή την Ελληνίδα, ή την ομάδα, χαίρεται κάθε Έλληνας. Είναι η χαρά της επιτυχίας, η χαρά της επιβεβαίωσης, αλλά και η χαρά της Ελπίδας...

Χαίρομαι όταν ξένοι ηγέτες, Πρόεδροι Δημοκρατίας, Πρωθυπουργοί, μεγαλοαξιωματούχοι της Ευρωπαϊκής Ένωσης, λένε καλά λόγια για την Ελλάδα και τους Έλληνες. Είναι σα να βάζουν ένα λιθαράκι στον τοίχο της προόδου. Τονώνουν το φιλότιμό μας, μας δίνουν δύναμη να συνεχίσουμε, μας βοηθούν να ξεχάσουμε τα λάθη του παρελθόντος, αναγνωρίζουν τις θυσίες μας, διαψεύδουν συμπατριώτες τους που μας θεωρούν, αδίκως και υπερβάλλοντας, τη «χειρότερη χώρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης».

Τι με θυμώνει

Με θυμώνει το γεγονός ότι υπάρχουν άνθρωποι τόσο αλλοτριωμένοι, που δε βλέπουν τίποτα γύρω τους, παρά μόνο τον εαυτό τους και το πάθος τους.

Με θυμώνει το γεγονός ότι, ενώ όλοι επισημαίνουμε τη διαφθορά που έχει καταστρέψει τη χώρα μας, οι υπεύθυνοι δεν τιμωρούνται. Η δικαιοσύνη είναι πραγματικά «τυφλή» και αργή εκεί που θέλει, για να μην πούμε «επιλεκτικά τυφλή» και «επιλεκτικά αργή».

Με θυμώνει που υπάρχουν οι πολιτικοί που δεν μπορούν να καταλάβουν τη σοβαρότητα της οικονομικής κατάστασης, τα αίτια και τις συνέπειες. Ο λαϊκισμός χαρακτηρίζει κάθε τους κίνηση. Συνεχίζουν με τις ίδιες μεθόδους σαν να μην έχει αλλάξει τίποτα. Εξαπατούν τον πολίτη, ψεύδονται, χρησιμοποιούν τεχνάσματα του παρελθόντος. Δεν προβάλλουν τα αληθή, αλλά τα αληθοφανή και αυτά που ο πολίτης θέλει να ακούσει. Με θυμώνει όταν ακούω νέους ανθρώπους, συγγενείς, πιο μεγάλους φίλους μου, νέα ζευγάρια να ισχυρίζονται ότι δεν μπορούν να κάνουν παιδί γιατί δεν μπορούν να το ζήσουν και να του προσφέρουν αυτά που πρέπει. Το ίδιο με θυμώνει όταν οι κυβερνήσεις αδιαφορούν για το θέμα αυτό. Μειώνουν ή «κόβουν» επιδόματα, αφαιρούν τα κίνητρα για πολυτέκνους. Σε μια χώρα σαν τη δική μας, μια χώρα «γερόντων» με τόσο έντονο πρόβλημα υπογεννητικότητας, επιβάλλεται να δοθούν πλέον κίνητρα ακόμα και για το πρώτο ή το δεύτερο παιδί. Οι συνέπειες θα είναι στο μέλλον ανυπολόγιστες αν οι υπεύθυνοι αδιαφορήσουν.

Με θυμώνει που μετατρέπουμε σε χώρα «νεόφτωχων». Ποτέ άλλοτε δεν έβλεπες τόσους ζητιάνους, άστεγους, πεινασμένους ... Και στενοχωριέμαι γιατί βλέπεις ότι παρόλ' αυτά είναι άνθρωποι αξιοπρεπείς, δεν κοροϊδεύουν, δεν είναι οι «επαγγελματίες ζητιάνοι» που έβλεπες άλλοτε, αλλά πολίτες σαν κι εμένα και ο τρόπος τους δείχνει ότι λένε αλήθεια, ότι αγωνιούν...

Με θυμώνει που κατεδαφίζεται το «κοινωνικό κράτος» που διαβάζαμε στην «Κοινωνική και Πολιτική αγωγή» της Γ΄ Γυμνασίου και υπερηφανευόταν ο καθηγητής μας. Με θυμώνει που η «τύχη» των ασθενέστερων κοινωνικών στρωμάτων επαφίεται στον εθελοντή, το φιλάνθρωπο, τον ελεήμονα ...

Με θυμώνει που για όλα φταίνει πάντα οι άλλοι. Ποτέ δε φταίμε εμείς. Εμείς είμαστε τέλειοι. Οι «άλλοι» μας εξαπατούν, μας επιβουλεύονται, μας ζηλεύουν, θέλουν να μας αφανίσουν ... Εμείς κάνουμε πάντα το καλύτερο, είμαστε πατριώτες, είμαστε δημοκράτες, είμαστε οι τέλειοι απόγονοι άριστων προγόνων ... Και βέβαια ψάχνουμε πάντα για εξιλαστήρια θύματα : φταίνει οι γερμαναράδες, φταίνει οι «μαύροι», φταίνει οι Αλβανοί, ΦΤΑΙΝΕ ΠΑΝΤΑ ΟΙ «ΑΛΛΟΙ» ... Με θυμώνει που αντί να στρωθούμε στη δουλειά, να αγωνιστούμε να διορθώσουμε τα στραβά, να κάνουμε αυτοκριτική, να τιμωρήσουμε και να τιμωρηθούμε, να ελπίζουμε, να πιστέψουμε αυτό για το οποίο παλεύουμε, καθόμαστε και μεμψιμοιρούμε, εθελοτυφλώντας. Δε διαβάζουμε ΙΣΤΟΡΙΑ, δε διδασκόμαστε απ' το παρελθόν μας, δε διδασκόμαστε απ' το παράδειγμα άλλων λαών ...

Πολλά είναι αυτά που με θυμώνουν, αλλά θα κλείσω με ένα θυμό πιο προσωπικό. Με θυμώνει να βλέπω τους γονείς μου να στενοχωριούνται, να στερούνται το οτιδήποτε, να προσπαθούν να τα βγάλουν πέρα, με δάνεια, χρέη, φόρους, υποχρεώσεις υπερβολικές για τις πλάτες τους, τη στιγμή που υπήρξαν μέχρι σήμερα τίμιοι πολίτες, που δεν έκλεψαν, δεν φοροδιέφυγαν, δεν τεμπέλιασαν, ίσα – ίσα εργάζονταν πολύ περισσότερο απ' όσο άλλοι, ενώ δεν πείραξαν άνθρωπο. Όσα ζητούσε το κράτος, τόσα του έδιναν. Όποιο μισθό έπρεπε να πάρουν, αυτόν έπαιρναν. Γιατί λοιπόν, τώρα να τιμωρούνται με στενοχώρια και με απόγνωση; Με θυμώνει – επομένως – η κοινωνική αδικία, η θεσμική ανικανότητα, η κομματική διαφθορά και η ατιμωρησία. Η ζημιά που έχει γίνει σε όλους τους θεσμούς της κοινωνίας είναι δύσκολα ιάσιμη, αν όχι ανεπανόρθωτη. Και το κακό είναι ότι η νέα γενιά είμαστε απογοητευμένοι. Ακούει όμως κανείς;